

Ens ha arribat

El futur de la televisió pública espanyola

Per Madrid es comenta que el decret que obliga les televisions autonòmiques a tenir dèficit zero o privatitzar-se només

és el primer pas d'un pla molt més ambiciós. Un pla que inclou la privatització de tota o una part de Televisió Espanyola.

Però primer s'ha de trobar un comprador i, després, superar les reticències de Tele5 i Antena3TV, que no veuran de

bon ull que torni un gran competidor per al pastís publicitari. La plantilla de RTVE, per descomptat, també s'hi oposarà.

Apunts

Lluís Martínez

Diferència

Des de fa dècades, Catalunya és víctima d'una constant pressió per a l'assimilació espanyola. És una barriera inclement, que utilitza totes les tàctiques possibles, i que canvia segons com bufi el vent. Se'n recorden de quan la cultura catalana va ser la convidada d'honor a la fira del llibre de Frankfurt, el sidral que es va organitzar? Era igual que la cultura catalana, en comparació amb l'espanyola, fos minoritària; i que la cultura i la literatura espanyoles tinguessin fires, fòrums i audiències arreu. L'estratègia, llavors, va ser que la literatura espanyola que es feia a Catalunya també era cultura catalana. Molt bé. De manera que si el meu col·lega de pàgina, el sempre brillant Manel Cuyàs, escriu a partir d'ara els seus articles des de Canberra, estarà fent cultura australiana. O no?

Però aquest és un dels múltiples exemples. Un altre de molt present és dir que l'espanyol també és llengua pròpia de Catalunya, una afirmació que no requereix gaires comentaris però que és motiu de bromes cruels entre gent de la filologia.

Amb això del fet diferencial català, Espanya està a la que salta. Quan convé es disfressa de tolerant, però voldria que tothom pensés com pensa ella. Sembla que és l'única manera correcta de pensar, segons que es dedueix d'algunes columnes terribles que es publiquen en la cada cop menys influent premsa humorística de Madrid.

Neguen el fet diferencial evident. En volen un més? Surtin al carrer i diguin-me en quina ciutat d'Espanya passa el que passa avui. I no serà perquè no ho hagin intentat, no.

Les cares de la notícia

PATRO DE CATALUNYA

Sant Jordi

Sembla que se li gira feina

El drac que va matar sant Jordi no és res en comparació amb totes les desgràcies que amenacen Catalunya. Els partidaris de l'estat centralitzat, amb una llengua i un pensament únics, han perdut la vergonya. Estan utilitzant tots els instruments de la crisi per assolir els seus objectius. Sant Jordi ens tornarà a salvar? Cal confiar-hi.

LÍDER OPOSITORA BIRMANA

Aung San Suu Kyi

Un primer gest

La històrica líder opositora birmana no prendrà avui possessió del seu escó perquè no vol comprometre's a "salvaguardar" una constitució que és antidemocràtica. És un gest coherent amb la seva trajectòria política i que l'acosta, cada cop més, a la presidència, quan es facin eleccions democràtiques.

PRESIDENT FRANCÈS. CANDIDAT A PRESIDENT

Nicolas Sarkozy
François Hollande

Dos models per al futur immediat

D'aquí a quinze dies se celebrarà la segona volta de les eleccions presidencials franceses. La lluita serà entre Sarkozy, l'actual president, i l'aspirant socialista, Hollande. En teoria no és indiferent qui sigui escollit. Sarkozy és la continuïtat. Hollande promet enfrontar-se a Merkel. Però el marge de maniobra és molt petit. Molts europeus han cregut la il·lusió de l'eix francoalemany. No existeix tal eix. Només hi ha un punt central: Alemanya.

JUGADOR DEL FC BARCELONA

Xavi Hernández

Pensant en l'endemà

Xavi Hernández fa un exercici de realisme. El que importa ara és la cita amb el Chelsea. Remuntar el partit d'anada és imprescindible i per això el conjunt blaugrana hi jugarà amb il·lusió. El bon barcelonista sap, també, que el Barça és encara el millor equip del món. I que fins i tot els millors ensopeguen.

Ara torno

Televisions, política i emocions

No sóc prou innocent per pensar que una cadena de televisió serveixi simplement per entretenir la gent i fer-hi un cert negoci si està en mans privades i un determinat servei si és pública. Res no és ideològicament gratuït en el que s'hi fa, ni en els programes aparentment més allunyats de la política ni, evidentment, en els espais més informatius. Que a l'Estat espanyol els governs autonòmics hagin creat canals de televisió no ha estat només per malbaratar diners. Ni tan sols tampoc per replicar Catalunya o el País Basc o Galícia, que eren els únics

territoris on podia tenir un mínim sentit un canal de televisió. També s'hi ha fet molta política, i no els explico, per exemple, coses del Canal 9 valencià que vaig comprovar en persona durant el temps que vaig viure a València perquè no em creurien. Ara el govern de Rajoy obre la porta a la privatització d'aquests canals (també a baixar-ne la per-

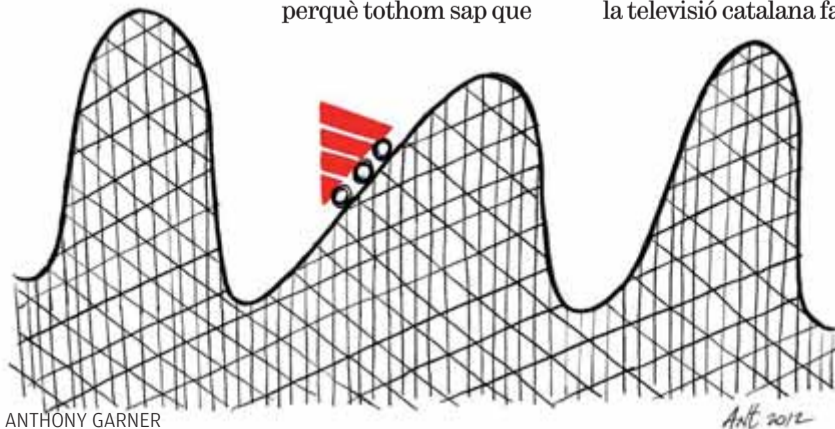
siana), per deixar de malgastar en temps de crisi, en la majoria dels casos, i perquè també sap que col·locant bé les teles en mans privades és una altra manera de poder-hi continuar fent la funció política que es pretén.

També en la programada substitució de Mònica Terribas com a directora de TV3 hi ha un rerefons polític. Ho sap tothom, perquè tothom sap que

sempre ha passat quan hi ha hagut canvi de govern. Ara s'hi ha afegit el factor de la necessària reestructuració econòmica de l'ens, més enllà dels ajustaments que ja ha aplicat l'actual directora. No és cap caramel, el càrrec, en aquests moments. Segurament per això Ramon Rovira hi ha renunciat.

Jo només espero que sigui qui sigui qui dirigeixi la televisió catalana faci

principalment dues coses: que tregui el màxim profit d'una plantilla potser sobredimensionada però segura que infrautilitzada i que continuï ajudant la indústria audiovisual del país amb sèries com *Kubala, Moreno i Manchón*. En realitat el que volia dir era això. Que facin la segona temporada de *KMM* i més si continua tenint el nivell de la primera. Perquè, com les bones sèries, no és que sigui de detectius, com *Porca Misèria* no tractava de guionistes o com *Los Sopranos* no era de mafiosos o *Doctor en Alaska* no era sobre un metge novaiorquès a la remota Cicely. Totes tracten, bàsicament, de persones a qui els passen coses de persones. Perquè la televisió, a vegades, també és per a això. Per crear emocions.

ANTHONY GARNER

Ant 2012